

Arrest

nr. 211 031 van 16 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MERRIE
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die *loco* advocaat M. MERRIE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U bent geboren in 1961 in het dorp Khal Keloï, raion Shatoi, Tsjetsjeense republiek. Sedert 1994 woonde u in de Oktyabr-wijk in Grozny, Tsjetsjenië. U bent getrouwd en u heeft twee zonen en een dochter. Uw vrouw woont op dit moment nog in Tsjetsjenië, uw oudste zoon, M. (...), woont in Georgië en uw jongste zoon, I. (...), woont afwisselend in Wit-Rusland en Kemerovo, Russische Federatie. Uw dochter, M.B.I. (...) (O.V. X), werd door België als vluchteling erkend op 18 oktober 2006.

In 2006 hielp u uw dochter vluchten uit Tsjetsjenië en bracht u haar met de wagen tot aan de Poolse grens om zo haar man, D.A.A. (...) (O.V. X), die op 10 maart 2016 in België als vluchteling werd erkend, in België te vervoegen. Omwille daarvan werd u verschillende malen opgepakt en vastgehouden door

het gevolg van Movladi Baysarov. Na diens dood datzelfde jaar kon u rustig verder leven. In februari 2016 werd uw zoon M. (...), samen met een 15-tal andere jongemannen, door de Kadyrovtsy opgepakt en vastgehouden omwille van het feit dat zij samen met ene A. (...), een rebel in de ogen van de Tsjetsjeense autoriteiten, op een foto te zien waren. U was op dat moment aan het werk in Astrakhan. Toen u dit nieuws vernam, kwam u zo snel mogelijk terug naar Grozny, waar u samen met honderden andere mensen ging protesteren nabij het vrijheidsplein en het SOBR-gebouw in Grozny. Later die dag zette de protestactie zich verder voor het ROVD-gebouw in uw eigen Oktyabr wijk. In de dagen daarop werden verschillende jongens vrijgelaten. Uw zoon M. (...) werd één of twee dagen na de protesten vrijgelaten. De eerst daaropvolgende vrijdag ging u zoals gewoonlijk naar de moskee, waar dit onderwerp wederom werd aangesneden en u opnieuw uw mening verkondigde. Enkele dagen later, toen u opnieuw aan het werk was in Astrakhan, werd u opgebeld door uw vrouw met de boodschap dat u werd gezocht door de Tsjetsjeense autoriteiten. U keerde daarop niet terug naar huis en ging gedurende anderhalve maand bij een collega in Mineralnye Vody wonen, waar u uw reisdocumenten regelde alvorens het land te verlaten. U nam het vliegtuig uit Moskou richting Rimini, Italië, waarna u met een vrachtwagen richting België kwam. U kwam aan in België op 28 april 2016, waar u 9 mei 2016 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielrelaas diende u een kopie van uw binnenlands paspoort en een video over de arrestaties in.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest vervolgd te worden door de Kadyrovtsy omwille van de hulp die u verleende aan uw dochter om het land te verlaten in 2006 en omwille van uw deelname aan protesten in februari 2016 na de ontvoering van uw zoon. Na grondige analyse van uw asielaanvraag heeft de Commissaris-generaal besloten dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit om de volgende redenen.

Ten eerste bent u er niet in geslaagd om de arrestatie van uw zoon correct in de tijd te situeren. Zo verklaart u in uw eerste interview dat uw zoon begin februari 2016 werd meegenomen, misschien de 10e of de 12e (CGVS 1, p. 9). In uw tweede interview verklaart u echter dat het misschien op 8 of 10 februari was, maar dat u de juiste datum niet meer weet gezien het zo lang geleden is (CGVS 2, p. 4). U geconfronteerd met het feit dat de arrestatie van uw zoon toch een belangrijke gebeurtenis is, antwoordt u dat u het niet meer weet (CGVS 2, p. 4). Van iemand die vervolging vreest en internationale bescherming aanvraagt omwille van zijn reactie op de arrestatie van zijn eigen zoon kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij deze belangrijke gebeurtenis correcter in de tijd zou kunnen situeren, wat in casu niet het geval is. Bijgevolg wordt reeds voorbehoud wordt gemaakt bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ter verklaring haalt u aan dat u zich niet alles goed herinnert en u niet weet aan wat dit ligt. U verklaart dat u twee oorlogen heeft meegemaakt en dat uw leeftijd ook een rol speelt. Volgens uw verklaringen heeft u medisch gezien echter geen problemen en u legt verder ook geen psychologische attesten neer die uw vergetelheid zouden kunnen verklaren (CGVS 2, p. 3). Bijgevolg is dit geen afdoende verklaring voor het feit dat u de arrestatie van uw zoon niet correcter in de tijd kan situeren. Om die reden wordt er reeds een schaduw geworpen op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede weet u evenmin de vrijlating van uw zoon correct in de tijd te situeren en spreekt u zich hierenboven ook over tegen. Zo verklaart u bij de DVZ dat uw zoon een week na zijn arrestatie werd vrijgelaten (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). In uw beide gehoren tegenover het CGVS toonde u zich alvast erg vaag in uw diverse tijdsindicaties maar telkens alleszins duidelijk verschillende van de tijdsindicatie die u had gegeven ten overstaan van de DVZ. Zo verklaarde u in uw eerste CGVS-gehoor dat uw zoon daags na het protest, dus de tweede dag volgend op zijn arrestatie, werd vrijgelaten (CGVS 1, p. 12). Tijdens het tweede gehoor stelde u dan weer dat uw zoon de tweede of derde dag werd vrijgelaten. Nog in datzelfde interview verklaart u dat uw zoon volgens u samen met uw achterneef, E.G. (...), werd vrijgelaten op de volgende dag (nldr. de dag na de protesten) (CGVS 2, p. 5,11). Dat uw tijdsindicaties aangaande de vrijlating van uw zoon alsook uw achterneef dermate uiteenlopend zijn, nochtans een heuglijk moment waarvan verwacht kan worden dat dit in een vaders geheugen zou staan gegrift, kan op geen enkele manier aannemelijk worden genoemd. U geconfronteerd met deze ongerijmdheden uit uw eerste interview, antwoordt u dat u twee of drie dagen heeft gezegd en dat u hem al na een week naar Georgië heeft gestuurd (CGVS 1, p. 14). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is echter geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheid, waardoor deze standhoudt. U verder geconfronteerd met de verdere ongerijmdheden in uw verklaringen, antwoordt u dat u erbij blijft dat u het niet meer concreet weet (CGVS 2, p. 11). Zoals hierboven reeds werd aangetoond, is deze verklaring wederom niet afdoende ter verschoning van deze ongerijmdheden. Van iemand die beweert vervolgd te worden omwille van zijn deelname aan protestaties na van de arrestatie van zijn zoon, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zou weten wanneer zijn zoon precies werd gearresteerd en ook

wanneer hij dan precies zou zijn vrijgelaten, wat in casu niet het geval is. Bijgevolg wordt zwaar afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten.

Deze lijn wordt verder getrokken wanneer blijkt dat u niet enkel niet weet wanneer uw eigen zoon werd vrijgelaten, maar u evenmin duidelijke verklaringen kan afleggen over wat er precies is gebeurd op de avond na de protesten. Zo spreekt u zich tegen over wanneer de eerste jongens werden vrijgelaten. Gevraagd of er diezelfde avond van de protesten nog iets is gebeurd, zegt u 'niets speciaals'. U verklaart dat de mensen uiteen zijn gegaan, u met uw kameraden had afgesproken, maar er verder niets speciaals was gebeurd. Gepolst naar de arrestaties zelf of naar nieuws van de politiechef die verklaard had een en ander uit te zullen zoeken, antwoordt u dat er niets was. Gevraagd of er die dag nog mensen zijn vrijgelaten, zegt u van niet, maar de dag erop wel (CGVS 2, p. 8). In dezelfde adem verklaart u echter dat er die avond misschien toch één of twee jongens werden vrijgelaten, maar dat u het niet zeker weet (CGVS 2, p. 8). Het is echter niet aannemelijk dat u niet zou weten of er die avond nog jongens werden vrijgelaten en evenmin dat u zich hierover zou tegenspreken. Van een vader die verklaart gedurende de ganse dag te hebben geprotesteerd omwille van de arrestatie van zijn zoon en op die manier het risico nam om in de schijnwerpers van de Kadyrovtsy komen te staan, kan minstens verwacht worden dat hij precies zou weten wat er diezelfde avond nog is gebeurd alsook wanneer de eerste jongens werden vrijgelaten, wat in casu niet het geval is. U verklaarde bovendien in dit verband dat u enkele jongens kende, dat u hen had zien opgroeien, waardoor het des te onaannemelijk is dat u niet op de hoogte zou zijn van het feit of er de avond van de protesten zelf reeds jongens werden vrijgelaten (CGVS 1, p. 10). U geconfronteerd met uw onaannemelijke verklaringen, vraagt u zich af hoe u dat zou kunnen weten. U zegt dat u het zich niet herinnert gezien het al twee jaar geleden is gebeurd. Bovendien waren er verschillende voor u onbekende mensen die waren vastgehouden (CGVS 2, p. 8). Het feit dat het reeds twee jaar geleden is gebeurd, is echter geen afdoende verklaring voor uw onaannemelijke verklaringen over een nochtans cruciaal element in uw asielrelaas, namelijk uw deelname aan de protesten omwille van de arrestatie van uw zoon. Van een vader wiens zoon wordt vastgehouden, niet wetende of hij er al dan niet levend zou uitkomen (CGVS 1, p. 9, 11), kan minstens verwacht worden dat hij op de hoogte zou zijn van elke vrijlating, mits dit op elk moment over zijn eigen zoon zou kunnen gaan. Bijgevolg wordt verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde wordt het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas verder versterkt door uw vage en onaannemelijke verklaringen aangaande de protestacties. Van een vader die gedurende een volledige dag bij de autoriteiten zijn beklag heeft gedaan over de arrestatie van zijn zoon en omwille hiervan internationale bescherming verzoekt, kan echter verwacht worden dat hij hierover gedetailleerd, doorleefd en concreet zou kunnen vertellen, wat in casu niet het geval is. U verklaart dat u verschillende mensen op het plein nabij het SOBR gebouw kende en met hen heeft gesproken ('waarom ze werden meegenomen, wat hebben ze misdaan') (CGVS 2, p. 9). Gevraagd naar hun verhalen, zegt u dat mensen vertelden dat hun zoon was opgepakt, op welk uur, er werd gevraagd wat ze misdaan hadden, waarom ze dat hadden gedaan, enzovoort (CGVS 2, p. 9). Dus gevraagd om in detail te vertellen over wat er werd gezegd, antwoordt u dat u bij de mensen stond, u zo praatte, waarom ze werden opgepakt, wanneer dit zou ophouden en iedereen over zijn problemen vertelde. Nogmaals gevraagd welke verhalen u had gehoord, zegt u 'niets concreets' (CGVS 2, p. 10). Gevraagd of u zich nog iets anders herinnert van de andere mensen wiens zoon werd opgepakt, zegt u dat u niets heeft gehoord. U geconfronteerd met het feit dat u evenwel eerder had verklaard dat u met de andere ouders over de arrestaties had gepraat, zegt u dat u niets specifiek heeft kunnen onthouden (CGVS 2, p. 10). Ook over de gesprekken voor het ROVD-gebouw kan u zich niets concreets herinneren (CGVS 2, p. 10). Zoals reeds hierboven geargumenteerde, werd uw vergetelheid niet als verschoningsgrond voor uw onwetendheid aangenomen (cf. supra). Verder verklaart u dat er nadien gedurende anderhalf uur voor het ROVD-gebouw werd geprotesteerd. U gevraagd wat er in die tijdspanne gebeurde, antwoordt u: "Hetzelfde als bij het SOBR gebouw. Niets concreets kan ik mij herinneren. Mensen waren gewoon woedend" (CGVS 2, p. 8). In uw verklaringen aangaande deze protesten blijft u op die manier steken in vaag- en algemeenheden waardoor de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten in het gedrang komt. In diezelfde context bent u ook uitermate vaag over wat er zich na deze protestacties afspeelde. U verklaarde namelijk dat u hierna zoals gewoonlijk op vrijdag naar de moskee ging en u ook daar uw ongenoegen had geuit. Omwille van het geheel van uw activiteiten werd u door de autoriteiten gezocht in uw dorp. Ten eerste weet u niet hoeveel tijd er tussen de arrestatie van uw zoon en uw optreden in de moskee zat. U verklaart dat het niet lang was, maar u kan het niet juist zeggen: "Het incident was er, de eerste vrijdag er na [...] Als het maandag was, laat ons zeggen, was het drie dagen. Als het zaterdag was, dan was het vijf dagen" (CGVS 1, p. 13). Van iemand die verklaart vervolgd te worden door de Tsjetsjeense autoriteiten omwille van zijn protestacties ten gevolge van de arrestatie van zijn zoon, kan minstens verwacht worden dat hij een correct chronologisch overzicht zou kunnen geven van de feiten die tot zijn vervolging zouden hebben geleid en hier niet naar zou moeten gissen zoals in casu het

geval. Daarnaast weet u evenmin wanneer de autoriteiten u precies zijn komen zoeken bij u thuis. Zo zegt u dat ze 'ergens de 18e, of de 16e, na dat alles, na het gesprek zijn gekomen, enkele dagen later' (CGVS 1, p. 14). Het feit dat u geen correcte tijdsindicatie kan geven over uw vervolgingsfeiten, nochtans met een niet te onderschatten impact en meteen ook dé reden waarom u vandaag asiel aanvraagt, maakt dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd.

Ten vierde heeft u niet kunnen overtuigen waarom met name u precies werd vervolgd en niemand anders. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u noch op het plein bij het SOBR-gebouw noch voor het ROVD-gebouw zou zijn opgevangen. Verder werd er ook niemand persoonlijk geïdendeerd (CGVS 2, p. 10). Ook tijdens het vrijdagsgebed in de moskee speelde u geen concrete rol. U verklaart dat u uw ongenoegen heeft geuit, u misschien wat agressiever was in uw bewoording dan de rest, maar dat iedereen dit heeft gedaan (CGVS 2, p. 12). Nergens uit uw verklaringen blijkt met andere woorden waarom met name u zou zijn vervolgd omwille van deze protesten en niemand anders. Uiteindelijk verklaart u wel dat u al van vroeger werd geïdendeerd en u dus eigenlijk al op een zwarte lijst stond omwille van de problemen van uw dochter en uw schoonzoon (CGVS 2, p. 10). Gevraagd of dit de reden is waarom u in 2016 door de Kadyrovtsy persoonlijk werd geïdendeerd en niemand anders, antwoordt u: "Neen, niet om die reden, maar toen hebben ze me al opgemerkt dat ik ongenoegen uitte, toen hielden ze mij al in het oog. Nu opnieuw. Ze hebben mij gewoon herinnerd, dat ik mijn ongenoegen had geuit. Dus alles samen is naar boven gekomen" (CGVS 2, p. 10). Deze verklaring valt echter op geen enkele manier te rijmen met het feit dat u eerder had verklaard in 2006 problemen te hebben gekend met Baysarov en zijn gevolg, en niet met Kadyrov zoals u tracht te doen uitschijnen (CGVS 1, p. 4, 7-9). Zo verklaart u dat u 'bevrijd' was na de dood van Baysarov en men u na zijn dood met rust liet. U zegt vooral met zijn groep (nvdr. Baysarovtsy), eenheid, problemen te hebben gekend en dat zij u valseerden omwille van uw dochter en schoonzoon (CGVS 1, p. 4). De door u gemaakte link tussen de problemen in 2006 en 2016 wordt echter ondergraven door de volgende drie vaststellingen. Vooreerst houdt de verwijzing naar uw problemen in 2006 geen stand gezien u, volgens uw eigen verklaringen, in 2006 door de Baysarovtsy werd geïdendeerd, maar uit informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) blijkt dat zij op dat moment in een machtsstrijd waren verwickeld met de Kadyrovtsy. Uit uw verklaringen blijkt dat u ook zelf op de hoogte was van de vetes tussen deze Tsjetsjeense machtscentra (CGVS 1, p. 8). De machtsstrijd tussen beide heren op het moment van uw vervolging in 2006 maakt dat de geloofwaardigheid van de door u gemaakte link met de problemen in 2016 zwaar wordt gedeukt. Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van de link tussen uw problemen in 2006 en 2016 ondergraven door het feit dat u nog jarenlang in Tsjetsjenië bent blijven wonen nadat u uw dochter uit het land had geholpen. Met andere woorden getuigt uw gedrag niet van een actuele en gegronde vrees die u omwille van de feiten in 2006 zou koesteren. Ten derde wordt deze ondermijnd door het feit dat u niet precies weet wanneer Baysarov dan wel zou zijn gedood. U denkt dat hij in 2008 of 2009 werd vermoord, maar u weet het niet precies gezien er ondertussen reeds veel tijd is verstreken (CGVS 1, p. 4). Volgens informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) blijkt echter dat Baysarov werd gedood in november 2006, slechts enkele maanden na de problemen van uw dochter en schoonzoon. De geloofwaardigheid van het feit dat u verklaart in 2016 problemen te hebben gekend omwille van hen, wordt bijgevolg ondermijnd. Dientengevolge wordt ook de geloofwaardigheid van de door u geschetste link tussen de problemen in 2006 en 2016 ondergraven.

Ten vijfde wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd door de volgende vaststellingen.

Zo verklaart u dat, eens in de Oktyabr-wijk, de chef van de ROVD naar buiten kwam en hij twee mannen van de manifestanten in het politiegebouw liet. Eens terug buiten, zeiden die mannen dat de chef zou uitzoeken wat er gaande was en dat jullie uiteen konden gaan (CGVS 2, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt dat u de naam van die chef echter niet kent omdat u luidens uw verklaringen niets met hem te maken had. U kende hem gewoon niet en u verklaart dat politiechefs om de maand worden vervangen (CGVS 2, p. 9). U gezegd dat hij de enige vertegenwoordiger van de autoriteiten was die u te woord had gestaan over de vasthouding van uw zoon, dé reden van uw vertrek uit uw land van herkomst, maar dat u zijn naam toch niet kent, zegt u dat u geen contact had met hen en hij zich ook niet had voorgesteld (CGVS 2, p. 9). Dergelijke verklaringen zijn echter niet afdoende. Van iemand die volgens zijn eigen verklaringen gedurende de protesten van diezelfde chef heeft geëist om de kinderen terug te geven (CGVS 1, p. 12), niet wetende of zij nog in leven waren of niet (CGVS 1, p. 9, 11), en deze persoon bovendien de enige vertegenwoordiger van de autoriteiten was die hen te woord heeft gestaan, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij minstens de naam van deze persoon zou kennen, wat in casu niet het geval is. Daarenboven weet u evenmin wie de twee mannen zijn die het politiekantoor binnen zijn gegaan om over de arrestaties te praten. U verklaart dat ze gewone mensen waren, slachtoffers wiens zonen ook werden meegenomen. U verklaart dat u één kent, S. (...), maar de andere niet (CGVS 2, p. 9). U verklaart dat u ze verder niet persoonlijk heeft gesproken nadat ze het kantoor buiten kwamen,

maar ze zeiden dat de menigte uiteen mocht gaan (CGVS 2, p. 9). Het is echter niet aannemelijk dat u, als vader van uw zoon die werd vastgehouden samen met andere jongens, niet persoonlijk zou hebben gesproken met de andere twee vaders, u zomaar naar huis zou zijn vertrokken zonder enige andere informatie over uw zoon en u bovendien hun namen noch de naam van de politiechef kent. Nochtans zou redelijkerwijs verwacht kunnen worden dat u, in de door u geschetste context, meer moeite zou hebben gedaan om informatie te krijgen over of interesse zou hebben vertoond in de vertegenwoordiger van de autoriteiten en de mannen die extra informatie hebben gekregen over de arrestatie van zijn zoon. Dit is in casu niet het geval waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd. Daarnaast vertoonde u evenmin interesse in het verdere verloop van de zaak. Gevraagd of er achteraf nog iets is gebeurd met mensen die eveneens hun ongenoegen hadden geuit, antwoordt u dat u geen familienamen kan geven. U zegt dat het feit dat er mensen verdwijnen geen geheim is (CGVS 1, p. 14). Wanneer u dit na uw eerste ontwijkende antwoord nogmaals gevraagd wordt in uw tweede interview, antwoordt u dat u dat niet precies kan zeggen (CGVS 2, p. 10). U dit een derde keer gevraagd, zegt u dat u dat niet weet omdat u reeds weg was (CGVS 2, p. 12). U geconfronteerd met het feit dat u die jongens heeft zien opgroeien volgens uw eigen verklaringen, u veel mensen in uw dorp kende, u een ganse dag met de ouders had geprotesteerd, maar u slechts weinig informatie heeft over het verdere verloop van de zaak, antwoordt u: "Hoe kan ik dat weten, ik ben toch weggegaan? Ik kan het ook niet weten want ik was vertrokken" (CGVS 2, p. 12). Hoewel uw vrouw nog ter plaatse woonde en u contact had met vrienden en kennissen uit uw dorp, u met andere woorden adequate kanalen ter uwer beschikking had, getuigen uw verklaringen echter van weinig interesse in het verdere verloop van de zaak. Noch blijkt hieruit dat u moeite zou hebben gedaan om extra informatie hierover in te winnen, wat nochtans kan verwacht worden van iemand die precies om die redenen zijn land van herkomst heeft verlaten. Gegeven bovenstaande komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang. Uiteindelijk is het eveneens bevreemdend dat u een nieuw binnenlands paspoort heeft verkregen halverwege januari 2016, slechts twee weken voor de ontvoering van uw zoon, en u daarna nog ruimschoots de tijd heeft genomen om een Italiaans visum aan te vragen. U verbleef namelijk gedurende anderhalve maand bij een collega in Mineralnye Vody. Het feit dat u, slechts twee weken voor de arrestatie van uw zoon en de daaropvolgende protesten, dé reden waarom u internationale bescherming vraagt, nog een binnenlands paspoort heeft verkregen zonder enig probleem daarenboven, én u daarna nog ruimschoots de tijd neemt om een Italiaans visum aan te vragen, staat echter haaks op het gedrag van iemand die beweert meermaals te zijn vervolgd door de Kadyrovtsty en om die reden internationale bescherming aanvraagt.

Gegeven bovenstaande vaststellingen kan het CGVS verder geen enkel geloof meer hechten aan uw asielrelaas. Gezien aan de arrestatie van uw zoon noch aan de door u geschetste activiteiten tijdens de protesten enig geloof kan worden gehecht, kan ook aan de rechtstreekse gevolgen hiervan geen geloof worden gehecht.

Zo verklaarde u dat de rechterhand van Kadyrov, Patriot genaamd, beloofd heeft om uw benen te breken en uw tong eraf te snijden zodat u in het vervolg zulke uitspraken niet meer zou doen (CGVS 1, p. 4). Het feit dat u de uitspraken van Patriot in direct verband brengt met uw activiteiten tijdens de protesten, maakt dat, gegeven bovenstaand argument, ook hieraan geen geloof kan worden gehecht. Bovendien wordt deze geloofwaardigheid verder ondermijnd door het feit dat u uitermate vaag bent over hoe u aan die informatie bent gekomen. U verklaart dat uw vrienden u hierover zouden gebeld hebben. Gevraagd hoe uw vrienden dat wisten, zegt u dat iemand dat moet gehoord hebben, er zijn jongens uit uw dorp die bij de politie werken. Ze hebben u echter niet gezegd van waar ze deze informatie hadden. Ook in uw tweede interview verklaart u dat uw vriend dat misschien via via te weten is gekomen (CGVS 2, p. 14). Uw vage verklaringen kunnen echter niet overtuigen van deze feiten. Bijgevolg kan aan dit feit verder geen geloof worden gehecht.

Ten slotte haalt u aan dat uw vrouw en schoondochter sinds uw vertrek uit uw land van herkomst worden lastig gevallen door de Kadyrovtsty die bij u thuis komen controleren of u er al dan niet aanwezig zou zijn (CGVS 1, p. 3). U verklaart dat er geen vaste regelmaat is en dat dit komt door het feit dat zij een bericht van uw burens krijgen, informatie dat u terug thuis zou zijn, maar je eigenlijk niet kan weten wanneer ze zullen komen. Dit zou een tiental keer zijn gebeurd sinds uw vertrek, misschien minder, maar u weet het niet exact. Gevraagd wat de Kadyrovtsty dan precies doen, zegt u dat ze vragen of u thuis bent of niet en ze vragen over u stellen (CGVS 1, p. 3). Behalve het rechtstreekse verband tussen dit feit en uw reeds manifest ongeloofwaardig geachte asielmotieven (cf. supra), blijft u wederom uitermate vaag in uw verklaringen hierover, waardoor ook aan dit element geen geloof kan worden gehecht.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat hoewel uw dochter, M.B.I. (...) (O.V. X), door België als vluchteling werd erkend op 18 oktober 2006, elke asielaanvraag op basis van individuele merites wordt behandeld, en dit in het licht van een inschatting van de veiligheidssituatie in het herkomstland op het

moment van de te nemen asielbeslissing. Bijgevolg kan in uw hoofde niet zomaar een gelijksoortige asielbeslissing worden genomen als voor uw dochter het geval was.

Gegeven bovenstaande bent u er niet in geslaagd om uw vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Het door u neergelegde paspoort kan echter niets aan bovenstaande analyse wijzigen daar deze louter betrekking heeft op uw identiteit. Ook de door u neergelegde video is niet van dien aard dat deze iets kan wijzigen aan bovenstaande analyse. Vooreerst is uw zoon nergens te zien in deze video, waardoor de arrestatie van uw zoon niet ontegensprekelijk vaststaat aan de arrestaties in deze video. Dit wordt bevestigd wanneer blijkt dat u er niet in geslaagd bent om de arrestatie van uw zoon, alsook de daaropvolgende protesten, aannemelijk te maken waardoor deze video, waarin uw zoon niet eens te zien is, niets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid kan wijzigen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Om bovenstaande redenen moet worden gesteld dat u niet in staat was een gegronde vrees voor vervolging, zoals gedefinieerd door de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van "de beginsel van redelijkheid en zorgvuldigheid".

De verschillen tussen de datums inzake de arrestatie van zijn zoon zijn klein. Verzoeker hield vol dat hij niet zeker was maar dat het begin februari was.

Ook de verschillen inzake de datum van vrijlating van zijn zoon zijn miniem en laten volgens verzoeker niet toe om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker kon niet meer weten over de vrijlating van de andere jongens. Wanneer hij sprak met hun ouders werd inderdaad niets concreet verteld omdat niemand wist wat er precies aan het gebeuren was. Specifieke verhalen kon verzoeker zich niet herinneren. Dit is gezien de omstandigheden niet verrassend.

Dat de protesten verliepen op een gelijkaardige manier is dat evenmin. Mensen waren inderdaad woedend. Er was weinig verschil tussen de protesten en verzoeker legde dit uit.

Verzoeker wist inderdaad niet meer hoeveel dagen zich situeerden tussen de arrestatie en zijn optreden in de moskee. Hetzelfde geldt voor het moment waarop de autoriteiten hem kwamen zoeken. Indien men niet met datums werkt, is het moeilijker om dagen te tellen. Dit geldt zeker na een paar jaar.

Verzoeker weet niet goed waarom hij persoonlijk werd vervolgd. Het is logisch dat hij twijfelt over de link met de feiten in het verleden nu deze tien jaar geleden plaatsvonden.

De vertegenwoordigers van de autoriteiten in verzoekers land dragen verder geen naamkaartjes zoals dit in België het geval is.

Het paspoort en het visum werden bekomen via een andere dienst dan deze die verzoeker zocht.

Verweerder haalt elementen aan die niet van fundamenteel belang zijn voor verzoekers geloofwaardigheid. Het relaas is geloofwaardig en gedetailleerd.

Verzoeker concludeert dat hij weldegelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève. In ondergeschikte orde vraagt hij de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In uiterst ondergeschikte orde, *“gelet op het bijbrengen van een nieuw bepalend bewijsstuk”*, dient de zaak volgens verzoeker te worden teruggestuurd naar het CGVS.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.2. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van problemen met en een vrees ten aanzien van de autoriteiten aldaar.

Omtrent deze aangevoerde problemen vrees, wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Ten eerste bent u er niet in geslaagd om de arrestatie van uw zoon correct in de tijd te situeren. Zo verklaart u in uw eerste interview dat uw zoon begin februari 2016 werd meegenomen, misschien de 10e of de 12e (CGVS 1, p. 9). In uw tweede interview verklaart u echter dat het misschien op 8 of 10 februari was, maar dat u de juiste datum niet meer weet gezien het zo lang geleden is (CGVS 2, p. 4). U geconfronteerd met het feit dat de arrestatie van uw zoon toch een belangrijke gebeurtenis is, antwoordt u dat u het niet meer weet (CGVS 2, p. 4). Van iemand die vervolging vreest en internationale bescherming aanvraagt omwille van zijn reactie op de arrestatie van zijn eigen zoon kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij deze belangrijke gebeurtenis correcter in de tijd zou kunnen situeren, wat in casu niet het geval is. Bijgevolg wordt reeds voorbehoud wordt gemaakt bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ter verklaring haalt u aan dat u zich niet alles goed herinnert en u niet weet aan wat dit ligt. U verklaart dat u twee oorlogen heeft meegemaakt en dat uw leeftijd ook een rol speelt. Volgens uw verklaringen heeft u medisch gezien echter geen problemen en u legt verder ook geen psychologische attesten neer die uw vergetelheid zouden kunnen verklaren (CGVS 2, p. 3). Bijgevolg is dit geen afdoende verklaring voor het feit dat u de arrestatie van uw zoon niet correcter in de tijd kan situeren. Om die reden wordt er reeds een schaduw geworpen op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Hij beperkt zich ertoe de gedane vaststellingen te minimaliseren. Gezien de arrestatie van verzoekers zoon binnen verzoekers asielrelaas een cruciale rol inneemt, was het echter geenszins onredelijk om te verwachten dat hij deze op een duidelijke, precieze en coherente wijze zou kunnen situeren in de tijd.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

“Ten tweede weet u evenmin de vrijlating van uw zoon correct in de tijd te situeren en spreekt u zich hierenboven ook over tegen. Zo verklaart u bij de DVZ dat uw zoon een week na zijn arrestatie werd vrijgelaten (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). In uw beide gehoren tegenover het CGVS toonde u zich alvast erg vaag in uw diverse tijdsindicaties maar telkens alleszins duidelijk verschillende van de tijdsindicatie die u had gegeven ten overstaan van de DVZ. Zo verklaarde u in uw eerste CGVS-gehoor dat uw zoon daags na het protest, dus de tweede dag volgend op zijn arrestatie, werd vrijgelaten (CGVS 1, p. 12). Tijdens het tweede gehoor stelde u dan weer dat uw zoon de tweede of derde dag werd vrijgelaten. Nog in datzelfde interview verklaart u dat uw zoon volgens u samen met uw achterneef, E.G. (...), werd vrijgelaten op de volgende dag (nldr. de dag na de protesten) (CGVS 2, p. 5,11). Dat uw tijdsindicaties aangaande de vrijlating van uw zoon alsook uw achterneef dermate uiteenlopend zijn, nochtans een heuglijk moment waarvan verwacht kan worden dat dit in een vaders geheugen zou staan gegrift, kan op geen enkele manier aannemelijk worden genoemd. U geconfronteerd met deze ongerijmdheden uit uw eerste interview, antwoordt u dat u twee of drie dagen heeft gezegd en dat u hem al na een week

naar Georgië heeft gestuurd (CGVS 1, p. 14). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is echter geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheid, waardoor deze standhoudt. U verder geconfronteerd met de verdere ongerijmdheden in uw verklaringen, antwoordt u dat u erbij blijft dat u het niet meer concreet weet (CGVS 2, p. 11). Zoals hierboven reeds werd aangetoond, is deze verklaring wederom niet afdoende ter verschoning van deze ongerijmdheden. Van iemand die beweert vervolgd te worden omwille van zijn deelname aan protestacties na van de arrestatie van zijn zoon, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zou weten wanneer zijn zoon precies werd gearresteerd en ook wanneer hij dan precies zou zijn vrijgelaten, wat in casu niet het geval is. Bijgevolg wordt zwaar afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Andermaal vergenoegt hij zich ertoe de verschillen in zijn verklaringen te minimaliseren. Zoals in de voormelde motivering met reden wordt aangegeven, was het echter geheel niet onredelijk om te verwachten dat verzoeker de vrijlating van zijn zoon op een precieze en consistente wijze zou kunnen situeren in de tijd en ten aanzien van diens arrestatie.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ten derde wordt het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas verder versterkt door uw vage en onaannemelijke verklaringen aangaande de protestacties. Van een vader die gedurende een volledige dag bij de autoriteiten zijn beklag heeft gedaan over de arrestatie van zijn zoon en omwille hiervan internationale bescherming verzoekt, kan echter verwacht worden dat hij hierover gedetailleerd, doorleefd en concreet zou kunnen vertellen, wat in casu niet het geval is. U verklaart dat u verschillende mensen op het plein nabij het SOBR gebouw kende en met hen heeft gesproken (‘waarom ze werden meegenomen, wat hebben ze misdaan’) (CGVS 2, p. 9). Gevraagd naar hun verhalen, zegt u dat mensen vertelden dat hun zoon was opgepakt, op welk uur, er werd gevraagd wat ze misdaan hadden, waarom ze dat hadden gedaan, enzovoort (CGVS 2, p. 9). Dus gevraagd om in detail te vertellen over wat er werd gezegd, antwoordt u dat u bij de mensen stond, u zo praatte, waarom ze werden opgepakt, wanneer dit zou ophouden en iedereen over zijn problemen vertelde. Nogmaals gevraagd welke verhalen u had gehoord, zegt u ‘niets concreets’ (CGVS 2, p. 10). Gevraagd of u zich nog iets anders herinnert van de andere mensen wiens zoon werd opgepakt, zegt u dat u niets heeft gehoord. U geconfronteerd met het feit dat u evenwel eerder had verklaard dat u met de andere ouders over de arrestaties had gepraat, zegt u dat u niets specifiek heeft kunnen onthouden (CGVS 2, p. 10). Ook over de gesprekken voor het ROVDgebouw kan u zich niets concreets herinneren (CGVS 2, p. 10). Zoals reeds hierboven geargumenteed, werd uw vergetelheid niet als verschoningsgrond voor uw onwetendheid aangenomen (cf. supra). Verder verklaart u dat er nadien gedurende anderhalf uur voor het ROVD-gebouw werd geprotesteerd. U gevraagd wat er in die tijdspanne gebeurde, antwoordt u: “Hetzelfde als bij het SOBR gebouw. Niets concreets kan ik mij herinneren. Mensen waren gewoon woedend” (CGVS 2, p. 8). In uw verklaringen aangaande deze protesten blijft u op die manier steken in vaag- en algemeenheden waardoor de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten in het gedrang komt.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan voormelde motivering. Met de loutere herhaling van de verklaring dat hij zich niets concreet en specifiek kon herinneren, dat de protesten gelijkaardig waren en dat de mensen woedend waren, doet hij aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen immers hoegenaamd geen afbreuk. Van iemand die verklaart urenlang voor het ROVD-gebouw te hebben geprotesteerd, aldaar verschillende gesprekken te hebben gehad met door hem gekende mensen van wie de zoon ook werd opgepakt en daardoor nood te hebben aan internationale bescherming, is het geenszins onredelijk om te verwachten dat hij over deze gebeurtenissen spontane, doorleefde en concrete verklaringen kan afleggen. Verzoeker bleek hiertoe echter kennelijk niet in staat.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“In diezelfde context bent u ook uitermate vaag over wat er zich na deze protestacties afspeelde. U verklaarde namelijk dat u hierna zoals gewoonlijk op vrijdag naar de moskee ging en u ook daar uw ongenoegen had geuit. Omwille van het geheel van uw activiteiten werd u door de autoriteiten gezocht in uw dorp. Ten eerste weet u niet hoeveel tijd er tussen de arrestatie van uw zoon en uw optreden in de moskee zat. U verklaart dat het niet lang was, maar u kan het niet juist zeggen: “Het incident was er, de eerste vrijdag er na [...] Als het maandag was, laat ons zeggen, was het drie dagen. Als het zaterdag was, dan was het vijf dagen” (CGVS 1, p. 13). Van iemand die verklaart vervolgd te worden door de Tsjetsjeense autoriteiten omwille van zijn protestacties ten gevolge van de arrestatie van zijn zoon, kan minstens verwacht worden dat hij een correct chronologisch overzicht zou kunnen geven van de feiten die tot zijn vervolging zouden hebben geleid en hier niet naar zou moeten gissen zoals in casu het geval. Daarnaast weet u evenmin wanneer de autoriteiten u precies zijn komen zoeken bij u thuis. Zo zegt u dat ze ‘ergens de 18e, of de 16e, na dat alles, na het gesprek zijn gekomen, enkele dagen later’

(CGVS 1, p. 14). *Het feit dat u geen correcte tijdsindicatie kan geven over uw vervolgingsfeiten, nochtans met een niet te onderschatten impact en meteen ook dé reden waarom u vandaag asiel aanvraagt, maakt dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd.*"

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hij bevestigt integendeel dat hij zich het voorgaande – hoewel dit van hem mocht worden verwacht – niet kon herinneren. Waar verzoeker ter verklaring laat uitschijnen dat hij niet met datums werkt(e), dient te worden opgemerkt dat dit bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Vooreerst haalde hij dit niet aan wanneer hij tijdens het tweede gehoor bij het CGVS een verklaring trachtte te bieden voor zijn vergetelheden (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.3). Bovendien blijkt uit zijn gezegden in de loop van zijn verzoek om internationale bescherming, en dit niet alleen tijdens zijn beide gehoren bij het CGVS doch eveneens bij zijn uiteenzetting van zijn reisweg bij de DVZ (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.37) en zijn relaas in de vragenlijst (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5), dat verzoeker weldegelijk en spontaan datums hanteerde. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat ook van iemand die het niet gewoon is om datums te hanteren kan worden verwacht dat hij de essentiële elementen in zijn relaas op een duidelijke en coherente wijze kan situeren ten opzichte van elkaar en dat hij deze op een chronologisch consistente wijze uiteen kan zetten. Het tijdsverloop sedert de feiten kan de gedane vaststellingen evenmin verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Tevens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Ten vierde heeft u niet kunnen overtuigen waarom met name u precies werd vervolgd en niemand anders. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u noch op het plein bij het SOBR-gebouw noch voor het ROVD-gebouw zou zijn opgevalen. Verder werd er ook niemand persoonlijk geïdende (CGVS 2, p. 10). Ook tijdens het vrijdagsgebed in de moskee speelde u geen concrete rol. U verklaart dat u uw ongenoegen heeft geuit, u misschien wat agressiever was in uw bewoording dan de rest, maar dat iedereen dit heeft gedaan (CGVS 2, p. 12). Nergens uit uw verklaringen blijkt met andere woorden waarom met name u zou zijn vervolgd omwille van deze protesten en niemand anders. Uiteindelijk verklaart u wel dat u al van vroeger werd geïdende en u dus eigenlijk al op een zwarte lijst stond omwille van de problemen van uw dochter en uw schoonzoon (CGVS 2, p. 10). Gevraagd of dit de reden is waarom u in 2016 door de Kadyrovtsy persoonlijk werd geïdende en niemand anders, antwoordt u: "Neen, niet om die reden, maar toen hebben ze me al opgemerkt dat ik ongenoegen uitte, toen hielden ze mij al in het oog. Nu opnieuw. Ze hebben mij gewoon herinnerd, dat ik mijn ongenoegen had geuit. Dus alles samen is naar boven gekomen" (CGVS 2, p. 10). Deze verklaring valt echter op geen enkele manier te rijmen met het feit dat u eerder had verklaard in 2006 problemen te hebben gekend met Baysarov en zijn gevolg, en niet met Kadyrov zoals u tracht te doen uitschijnen (CGVS 1, p. 4, 7-9). Zo verklaart u dat u 'bevrijd' was na de dood van Baysarov en men u na zijn dood met rust liet. U zegt vooral met zijn groep (nvdr. Baysarovtsy), eenheid, problemen te hebben gekend en dat zij u valseerden omwille van uw dochter en schoonzoon (CGVS 1, p. 4). De door u gemaakte link tussen de problemen in 2006 en 2016 wordt echter ondergraven door de volgende drie vaststellingen. Vooreerst houdt de verwijzing naar uw problemen in 2006 geen stand gezien u, volgens uw eigen verklaringen, in 2006 door de Baysarovtsy werd geïdende, maar uit informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) blijkt dat zij op dat moment in een machtsstrijd waren verwickeld met de Kadyrovtsy. Uit uw verklaringen blijkt dat u ook zelf op de hoogte was van de vetes tussen deze Tsjetsjeense machtscentra (CGVS 1, p. 8). De machtsstrijd tussen beide heren op het moment van uw vervolging in 2006 maakt dat de geloofwaardigheid van de door u gemaakte link met de problemen in 2016 zwaar wordt gedeukt. Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van de link tussen uw problemen in 2006 en 2016 ondergraven door het feit dat u nog jarenlang in Tsjetsjenië bent blijven wonen nadat u uw dochter uit het land had geholpen. Met andere woorden getuigt uw gedrag niet van een actuele en gegronde vrees die u omwille van de feiten in 2006 zou koesteren. Ten derde wordt deze ondermijnd door het feit dat u niet precies weet wanneer Baysarov dan wel zou zijn gedood. U denkt dat hij in 2008 of 2009 werd vermoord, maar u weet het niet precies gezien er ondertussen reeds veel tijd is verstreken (CGVS 1, p. 4). Volgens informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) blijkt echter dat Baysarov werd gedood in november 2006, slechts enkele maanden na de problemen van uw dochter en schoonzoon. De geloofwaardigheid

van het feit dat u verklaart in 2016 problemen te hebben gekend omwille van hen, wordt bijgevolg ondermijnd. Dientengevolge wordt ook de geloofwaardigheid van de door u geschetste link tussen de problemen in 2006 en 2016 ondergraven."

Verzoeker onderneemt niet de minste poging om de voormelde motieven te weerleggen. In tegendeel bevestigt hij deze motieven uitdrukkelijk waar hij aangeeft dat hij, gezien het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen, logischerwijze ook twijfelt over de reden waarom hij persoonlijk werd geviséerd.

Verzoeker laat de bestreden beslissing daarenboven volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

"Daarnaast vertoonde u evenmin interesse in het verdere verloop van de zaak. Gevraagd of er achteraf nog iets is gebeurd met mensen die eveneens hun ongenoegen hadden geuit, antwoordt u dat u geen familienamen kan geven. U zegt dat het feit dat er mensen verdwijnen geen geheim is (CGVS 1, p. 14). Wanneer u dit na uw eerste ontwijkende antwoord nogmaals gevraagd wordt in uw tweede interview, antwoordt u dat u dat niet precies kan zeggen (CGVS 2, p. 10). U dit een derde keer gevraagd, zegt u dat u dat niet weet omdat u reeds weg was (CGVS 2, p. 12). U geconfronteerd met het feit dat u die jongens heeft zien opgroeien volgens uw eigen verklaringen, u veel mensen in uw dorp kende, u een ganse dag met de ouders had geprotesteerd, maar u slechts weinig informatie heeft over het verdere verloop van de zaak, antwoordt u: "Hoe kan ik dat weten, ik ben toch weggegaan? Ik kan het ook niet weten want ik was vertrokken" (CGVS 2, p. 12). Hoewel uw vrouw nog ter plaatse woonde en u contact had met vrienden en kennissen uit uw dorp, u met andere woorden adequate kanalen ter uwer beschikking had, getuigen uw verklaringen echter van weinig interesse in het verdere verloop van de zaak. Noch blijkt hieruit dat u moeite zou hebben gedaan om extra informatie hierover in te winnen, wat nochtans kan verwacht worden van iemand die precies om die redenen zijn land van herkomst heeft verlaten. Gegeven bovenstaande komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien verzoeker deze onverlet laat, door de Raad overgenomen. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

"Gegeven bovenstaande vaststellingen kan het CGVS verder geen enkel geloof meer hechten aan uw asielrelaas. Gezien aan de arrestatie van uw zoon noch aan de door u geschetste activiteiten tijdens de protesten enig geloof kan worden gehecht, kan ook aan de rechtstreekse gevolgen hiervan geen geloof worden gehecht."

Zo verklaarde u dat de rechterhand van Kadyrov, Patriot genaamd, beloofd heeft om uw benen te breken en uw tong eraf te snijden zodat u in het vervolg zulke uitspraken niet meer zou doen (CGVS 1, p. 4). Het feit dat u de uitspraken van Patriot in direct verband brengt met uw activiteiten tijdens de protesten, maakt dat, gegeven bovenstaand argument, ook hieraan geen geloof kan worden gehecht. Bovendien wordt deze geloofwaardigheid verder ondermijnd door het feit dat u uitermate vaag bent over hoe u aan die informatie bent gekomen. U verklaart dat uw vrienden u hierover zouden gebeld hebben. Gevraagd hoe uw vrienden dat wisten, zegt u dat iemand dat moet gehoord hebben, er zijn jongens uit uw dorp die bij de politie werken. Ze hebben u echter niet gezegd van waar ze deze informatie hadden. Ook in uw tweede interview verklaart u dat uw vriend dat misschien via via te weten is gekomen (CGVS 2, p. 14). Uw vage verklaringen kunnen echter niet overtuigen van deze feiten. Bijgevolg kan aan dit feit verder geen geloof worden gehecht."

Ten slotte haalt u aan dat uw vrouw en schoondochter sinds uw vertrek uit uw land van herkomst worden lastig gevallen door de Kadyrovtsy die bij u thuis komen controleren of u er al dan niet aanwezig zou zijn (CGVS 1, p. 3). U verklaart dat er geen vaste regelmaat is en dat dit komt door het feit dat zij een bericht van uw burens krijgen, informatie dat u terug thuis zou zijn, maar je eigenlijk niet kan weten wanneer ze zullen komen. Dit zou een tiental keer zijn gebeurd sinds uw vertrek, misschien minder, maar u weet het niet exact. Gevraagd wat de Kadyrovtsy dan precies doen, zegt u dat ze vragen of u thuis bent of niet en ze vragen over u stellen (CGVS 1, p. 3). Behalve het rechtstreekse verband tussen dit feit en uw reeds manifest ongeloofwaardig geachte asielmotieven (cf. supra), blijft u wederom uitermate vaag in uw verklaringen hierover, waardoor ook aan dit element geen geloof kan worden gehecht."

Verzoeker laat ook deze motieven volledig ongemoeid. Bijgevolg blijven zij onverminderd overeind.

De door verzoeker neergelegde stukken (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker

overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. De motieven dienaangaande worden door de Raad onverkort overgenomen en luiden als volgt:

“Het door u neergelegde paspoort kan echter niets aan bovenstaande analyse wijzigen daar deze louter betrekking heeft op uw identiteit. Ook de door u neergelegde video is niet van dien aard dat deze iets kan wijzigen aan bovenstaande analyse. Vooreerst is uw zoon nergens te zien in deze video, waardoor de arrestatie van uw zoon niet ontegensprekelijk vaststaat aan de arrestaties in deze video. Dit wordt bevestigd wanneer blijkt dat u er niet in geslaagd bent om de arrestatie van uw zoon, alsook de daaropvolgende protesten, aannemelijk te maken waardoor deze video, waarin uw zoon niet eens te zien is, niets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid kan wijzigen.”

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing betwist noch weerlegt waar gesteld wordt:

“Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat hoewel uw dochter, M.B.I. (...) (O.V. X), door België als vluchteling werd erkend op 18 oktober 2006, elke asielaanvraag op basis van individuele merites wordt behandeld, en dit in het licht van een inschatting van de veiligheidssituatie in het herkomstland op het moment van de te nemen asielbeslissing. Bijgevolg kan in uw hoofde niet zomaar een gelijksoortige asielbeslissing worden genomen als voor uw dochter het geval was.”

Dat verzoekers dochter in het verleden zou zijn erkend als vluchteling, kan *in casu* niet volstaan om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst heden zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Dient immers te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. In dit kader kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat of uitwerkte waarom ook hij op basis van de erkenning als vluchteling van zijn dochter heden in aanmerking zou komen voor de toekenning van internationale bescherming. Verder kan worden opgemerkt dat verzoeker nadat zijn dochter als vluchteling werd erkend nog een decennium in zijn land en regio van herkomst bleef wonen. Derhalve vormden de problemen en vrees van zijn dochter voor hem klaarblijkelijk geen reden om dit land en deze regio te verlaten. Daarenboven haalt verzoeker, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven, niet één concreet en objectief element aan waaruit kan worden afgeleid dat hij heden, dit in tegenstelling met het vorige decennium, plots wel iets zou moeten vrezen. Dat hij van mening is dat dit niet zo is, blijkt daarbij overigens eveneens duidelijk uit het gegeven dat hij het nodig achtte om een fictief asielrelaas ten berde te brengen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen op grond waarvan hij in aanmerking stelt te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Gelet op deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier verder terecht gemotiveerd:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en

de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker laat deze motieven geheel ongemoeid en brengt geen informatie bij die zou kunnen leiden tot een ander oordeel. Bijgevolg toont hij niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.4. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Voor de volledigheid kan in dit kader worden opgemerkt dat, waar verzoeker in zijn verzoekschrift gewag maakt van “een nieuw bepalend bewijsstuk”, niet kan worden ingezien op welk stuk verzoeker doelt. Verzoeker legt in het kader van onderhavige beroepsprocedure namelijk geen bijkomende documenten of stukken neer.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT